

„Kuang țese o experiență cu totul unică printr-o analiză a violenței sub toate formele, inspirată din istoria Asiei de Est, inclusiv din cruzimea celui de-al Doilea Război Chino-japonez.”

Washington Post

„Să te muți de la Academie pe câmpul de luptă și apoi în plan metafizic nu-i puțin lucru, dar Kuang reușește s-o facă cu un sadism macabru și triumfător... O poveste sinistă, apăsătoare și totodată răvășitoare.”

The Book Smugglers

„Spectaculos, genial, fantastic, minunat... Dacă vă place dark adult fantasy, atunci fiți cu ochii pe capodopera celei mai noi și poate întunecate fiice a grimdarkului.”

Fantasy Book Review

„Romanul de debut al lui Kuang este o poveste captivantă despre maturizare, înțesată de mituri, legende, tradiții, politică și lupte pentru putere. Decorul oricărei epopei este, fără doar și poate, o realizare enormă, dar Kuang face o treabă excepțională prin construirea lumii și a personajelor. Prima jumătate a *Războiului Macului* se desfășoară lent, dar a doua jumătate abundă în bătălii sângeroase, brutale și superbe.”

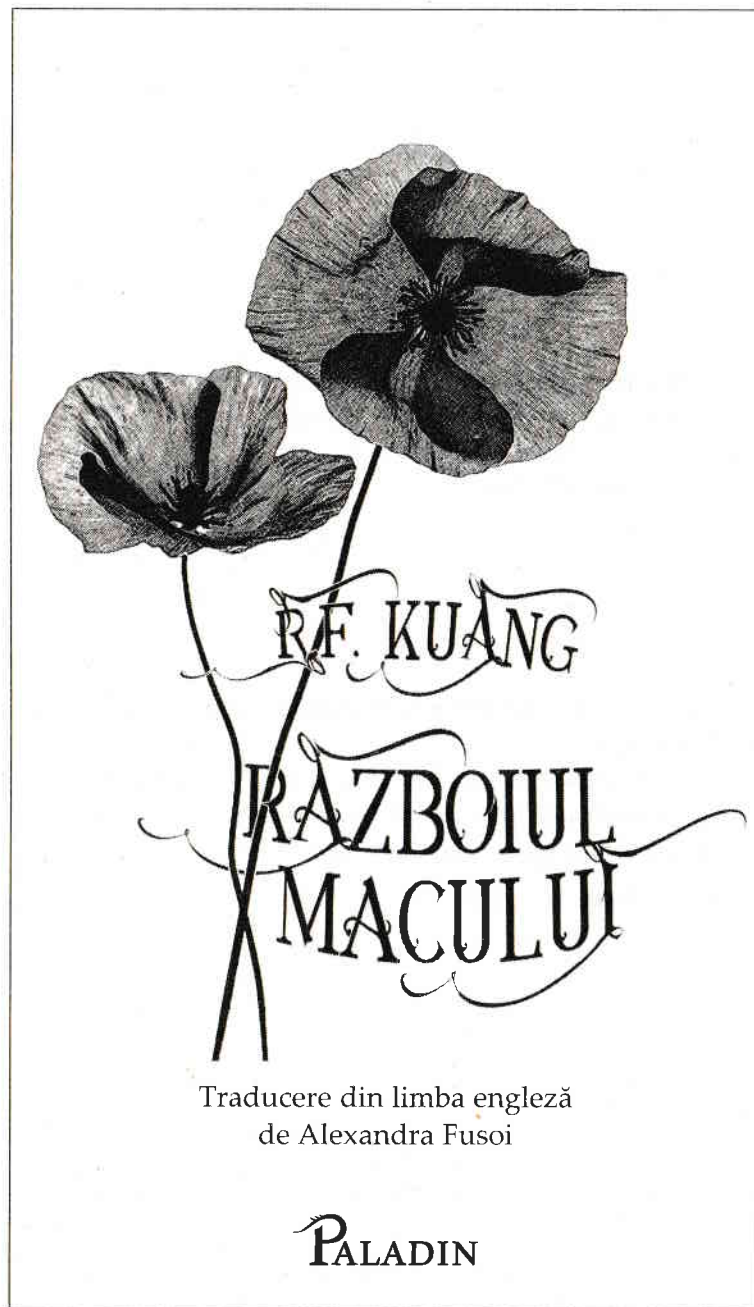
RT Book Reviews

„Debutanta Kuang dă naștere unei reinterpretări a istoriei asiatice populată de maeștri în arte marțiale, filosofi-generalii și zei, subliniind ororile războiului, mai ales daunele morale și emoționale ale luptătorilor care folosesc tactica pământului pârjolit... Poate că cititorii împărtășesc dorința lui Rin de răzbunare, dar orice tresărire de bucurie în urma unui succes este egalată de oroarea prețului plătit. Un roman de debut puternic și dramatic.”

Publisher's Weekly

„*Războiul Macului* este scris clar, dinamic și plăcut; personajele sunt bine conturate, facțiunile sunt lesne de înțeles, iar analogiile cu lumea reală nu sunt exhaustive.”

locusmag.com

Tomatele – Farah Naz, Linden, Pablo, Richard, Jeremy, Josh – sunt stelele mele strălucitoare, colacii mei de salvare și prietenii mei cei mai buni. Vă mulțumesc tuturor că mi-ați fost alături.

În cele din urmă, pentru mama și tata: vă iubesc foarte mult. Nu voi putea răsplăti niciodată sacrificiile pe care le-ați făcut ca să-mi oferiți viața pe care o am, dar pot încerca să vă fac mândri. Imigranți, avem o treabă de făcut!

Cuprins

Partea I	9
Partea a II-a	249
Partea a III-a	453

CAPITOLUL 1

— Dezbracă-te.

Rin clipi.

— Cum?

Supraveghetorul ridică privirea din caietul său.

— Protocolul de prevenire a copiatului.

Făcu un semn spre celălalt capăt al încăperii, către o supraveghetoare.

— Du-te cu ea, dacă ții neapărat.

Rin își încrucișă strâns brațele la piept și se duse la femeie. Fu condusă în spatele unui paravan, pipăită meticolos și verificată să nu aibă fițuici îndesate în vreun orificiu, apoi i se înmână o tunică albastră ca un sac.

— Îmbracă asta, zise supraveghetoarea.

— Chiar trebuie?

Dinții lui Rin clănțăniră când se dezbracă. Tunica de examen îi era prea mare; mânecile îi atârnavă peste mâini, așa că trebui să le suflece de câteva ori.

— Bun. Supraveghetoarea îi făcu semn să se așeze pe o bancă. Anul trecut, doisprezece studenți au fost prinși cu hârtii cusute în căptușeala bluzelor. Luăm măsuri de prevedere. Deschide gura.

Rin se conformă.

Supraveghetoarea îi împunse limba cu un bețișor subțire.

— Nicio decolorare, asta-i bine. Ochii larg deschiși.

— De ce s-ar droga cineva *înaintea* unui test? întrebă Rin când supraveghetora îi întinse pleoapele, dar nu primi niciun răspuns.

Mulțumită, îi făcu semn lui Rin să se ducă pe coridor, unde așteptau, într-un șir dezordonat, alți potențiali studenți. Aveau mâinile goale și chipurile la fel de încordate de neliniște. Nu-și luaseră niciun instrument de scris la test; creioanele puteau fi scobite pentru a introduce în ele suluri rulate subțire cu răspunsurile.

— Mâinile la vedere, ordonă alt supraveghetor, pășind în capul șirului. Mânele trebuie să rămână suflecate deasupra coatelor. Din clipa asta, nu mai vorbiți între voi. Dacă trebuie să urinați, ridicați mâna. Aveți o găleată în fundul sălii.

— Și dacă trebuie să fac treaba mare? întrebă un băiat. Supraveghetorul se uită lung la el.

— E un test de douăsprezece ore, se apără băiatul. Supraveghetorul ridică din umeri.

— Încearcă s-o faci în tăcere.

Rin fusese prea emoționată ca să mănânce ceva dimineață. Și numai gândul la mâncare îi provoca greață. Vezica și intestinele erau golate. Numai mintea îi era plină, ticsită cu extrem de multe formule matematice, și poeme, și lucrări de specialitate, și date istorice, gata să fie revărsate în caietul de test. Era pregătită.

Sala de examen avea locuri pentru o sută de elevi. Pupitrele erau așezate în șiruri ordonate de câte zece, iar pe fiecare se aflau câte un caiet greu de examen, o călmară și o pensulă de scris.

Majoritatea celorlalte provincii din Nikan trebuiau să compartimenteze clădiri întregi ale primăriilor ca să găzduiască miile de elevi ce susțineau examenul în fiecare an. Însă comuna Tikany din Provincia Cocoșului era un sat de fermieri și țărani. Familiile de aici aveau nevoie mai degrabă de mână

de lucru la câmp, decât de țânci educați la universitate. În Tikany era de ajuns o singură sală de clasă.

Rin intră în încăpere împreună cu ceilalți elevi și-și ocupă locul rezervat. Se întrebă cum arătau candidații priviți de sus: careuri ordonate de păr negru, tunici albastre identice și mese de lemn maro. Și-i imagină multiplicați chiar în acea clipă în clase identice pe tot cuprinsul țării, toți privind clepsidra cu o așteptare agitată.

Dinții lui Rin clănțăniră nebunește într-un staccato pe care își închipui că sigur îl aude toată lumea, și nu era doar din cauza frigului. Își strânse fălcile, dar tremurul i se răspândi în membre, până la palme și genunchi. Pensula de scris îi vibra în strânsoarea mâinii, împrăștiind picături negre pe masă.

Strânse mai tare pensula și-și scrise numele întreg pe prima pagină a caietului. *Fang Runin*.

Nu era singura agitată. Deja se auzeau zgomote de vărsături în găleata din fundul sălii.

Își strânse încheietura mâinii, degetele acoperind cicatricele palide de arsuri, și trase aer în piept. „Concentrează-te.”

În colț, răsună încet o clepsidră cu apă.

— Începeți, spuse supraveghetorul.

O sută de caiete de test fură deschise cu un fâlfâit, ca un stol de vrăbii care își iau zborul în același timp.

Cu doi ani în urmă, în ziua când magistratura din Tikany apreciasse în mod arbitrar că ar fi fost a paisprezecea ei aniversare, părinții adoptivi o convocaseră în apartamentul lor.

Asta se întâmpla rareori. Familia Fang prefera să n-o bage în seamă pe Rin până când aveau o sarcină pentru ea, iar atunci îi vorbeau cum îi poruncești unui câine. „Închide magazinul. Întinde rufele. Du pachetul ăsta de opiu la vecini și nu pleca până nu-i jupoi și nu le iei de două ori mai mult decât am dat noi pe el.”

O femeie pe care Rin n-o mai văzuse niciodată stătea pe marginea scaunului pentru oaspeți. Avea fața pudrată cu ceva ce arăta ca făina de orez alb, stropită cu picături îngroșate de culoare pe buze și pleoape. Purta o rochie liliachiu-aprins vopsită cu un model de flori de prun, croită într-un fel ce s-ar fi potrivit unei fete care avea pe jumătate vârsta ei. Trupul îndesat i se revărsa în părți ca un sac de grăunțe.

— Asta-i fata? întrebă femeia. Hm. E cam tuciuire – pe inspector n-o să-l deranjeze prea tare, dar o să vă scadă nițel prețul.

Rin avu o bănuială bruscă și înspăimântătoare despre ce se petrecea.

— Cine ești? întrebă ea.

— Stai jos, Rin, zise unchiul Fang.

Întinse o mână tăbăcită ca s-o împingă pe un scaun. Rin se întoarse imediat ca să fugă. Mătușica Fang o prinse de braț și o trase înapoi. Se iscă o scurtă luptă, în care mătușica se dovedi mai puternică decât Rin și o smuci spre scaun.

— Nu mă duc în bordel! țipă Rin.

— Nu-i de la bordel, tâmpito! se răsti mătușica Fang. Stai jos. Arată-i puțin respect pețitoarei Liew.

Pețitoarea păru netulburată, de parcă domeniul ei de activitate implica adesea acuzații de trafic de carne vie.

— Ești cât pe ce să fii o fată foarte norocoasă, scumpo, zise ea. Avea vocea cristalină, de o dulceață prefăcută. Vrei să auzi de ce?

Rin se încleștă de marginea scaunului și țintui cu privirea buzele roșii ale pețitoarei.

— Nu.

Zâmbetul pețitoarei deveni încordat.

— Ești o scumpete și jumătate!

Se dovedi că, după o căutare îndelungată și anevoioasă, pețitoarea Liew găsisese în Tikany un bărbat dispus să se însoare cu Rin. Era un negustor bogat care trăia din importul

de urechi de porc și aripioare de rechin. Era divorțat de două ori și avea de trei ori vârsta ei.

— Nu-i minunat? zâmbi femeia.

Rin o zbughi spre ușă. Nu făcuse nici doi pași, când mâna mătușicii Fang se întinse și-i înșfăcă încheietura.

Fata știa ce urmează. Se pregăti pentru pumni și lovituri cu piciorul în coaste, unde nu se vedeau vânătăile, dar mătușica nu făcu decât s-o târască înapoi spre scaun.

— O să te porți frumos, îi șopti, iar dinții ei încleștați făgăduiau pedeapsa ce avea să vină.

Dar nu acum, nu în fața pețitoarei. Mătușica prefera să și manifeste cruzimea în particular. Pețitoarea Liew clipi, neluând în seamă ce se petrecea.

— Nu-ți fie teamă, scumpo. Este ceva palpitant!

Rin se simțea amețită. Se răsuci cu fața spre părinții adoptivi, străduindu-se să-și păstreze calmul vocii.

— Credeam că aveți nevoie de mine la prăvălie.

Cumva, doar asta-i trecu prin minte să spună.

— De prăvălie se poate ocupa Kesegi, spuse mătușica Fang.

— Kesegi are *opt ani*.

— În curând o să crească, răspunse mătușica, cu ochii sclipind. Iar potențialul tău soț este, întâmplător, inspectorul pentru importuri al satului.

Atunci înțelese Rin. Familia Fang făcea un simplu troc: o orfană adoptată în schimbul monopolului aproape total asupra pieței negre de opiu din Tikany.

Unchiul Fang trase îndelung din pipă și expiră, umplând încăperea cu fum gros și dulceag.

— E un om bogat. O să fii fericită.

Nu, *familia Fang* o să fie fericită. Ei vor ajunge să importe opiu angro fără să mai risipească bani pentru mite. Dar Rin își ținu gura – orice discuție n-ar fi făcut decât să provoace durere. Era clar că familia Fang ar fi căsătorit-o chiar dacă ar fi trebuit s-o târască cu mâna lor până în patul matrimonial.

Ei n-o doriseră niciodată pe Rin. O luaseră când era prunc numai pentru că mandatul Împărătesei de după cel de-al Doilea Război al Macului obligase toate gospodăriile cu mai puțin de trei copii să adopte orfani de război care altfel ar fi devenit hoți și cerșetori.

Cum pruncuciderea nu era privită cu ochi buni în Tikany, familia Fang fusese nevoită s-o folosească pe Rin ca vânzătoare și curier pentru opiu încă de când ajunsese suficient de mare ca să poată număra. Totuși, în ciuda muncii gratuite, costurile pentru întreținerea și hrănirea ei erau mai mari decât era dispusă familia Fang să plătească. Acum aveau ocazia să scape de povara financiară pe care o reprezenta.

Negustorul acela își putea permite s-o hrănească și s-o îmbrace pe Rin pentru tot restul vieții ei, explică pețitoarea. Ea nu trebuia decât să-i fie soție tândră, să-i facă copii și să aibă grijă de gospodăria lui (care, după cum sublinie Liew, avea nu una, ci *două* băi interioare). Era o afacere mult mai bună decât ar fi putut spera să obțină altfel o orfană de război ca Rin, fără familie sau relații.

Un soț pentru Rin, bani pentru pețitoare și droguri pentru familia Fang.

— Uau, zise Rin abia auzit. Podeaua părea să i se clatine sub picioare. Minunat. Chiar minunat. Splendid.

Pețitoarea zâmbi din nou.

Rin își ascunse panica și se strădui să-și păstreze răsuflarea egală până când pețitoarea fu condusă afară. Făcu o plecăciune adâncă în fața familiei Fang și, ca o fată adoptivă devotată, le mulțumi pentru eforturile depuse ca să-i asigure un viitor așa stabil.

Se întoarse la prăvălie. Munci în tăcere până se lăsă întunericul, luă comenzi, făcu inventarul și scrise comenzile noi în registru.

Când făceai inventarul, trebuia să fii foarte atent cum scrii cifrele. Era foarte simplu să faci un nouă să semene cu un opt. Și mai ușor era să faci un unu să semene cu un șapte...

Mult după apusul soarelui, Rin închise prăvălia și încuie ușa în urma ei.

După aceea vârî sub bluză un pachet cu opiu furat și o luă la fugă.

— Rin?

Un omuleț zbârcit deschise ușa bibliotecii și o privi.

— Pe Marea Țestoasă! Ce cauți aici? Plouă cu găleata.

— Am venit să returnez o carte, zise ea, ținând în mână un săculeț impermeabil. Și mă mărit.

— Ah. Ah! Cum? Intră.

Preceptorul Feyrik preda cursuri serale gratuite pentru copiii țăranilor din Tikany, care altfel ar fi rămas analfabeți. Rin avea mai multă încredere în el decât în oricine altcineva și îi înțelegea mai bine decât oricine altcineva slăbiciunile.

Ceea ce-l făcea cheia de boltă a planului ei de evadare.

— A dispărut vaza, remarcă ea când aruncă o privire prin biblioteca ticsită.

Feyrik aprinse o flăcăruie în vatră și trase două perne în fața ei. Îi făcu semn să se așeze.

— O decizie proastă. De fapt, o seară proastă în general.

Bătrânul avea o nefericită pasiune pentru Divizii, un joc foarte popular în tripourile din Tikany. N-ar fi fost chiar așa de periculos, dacă l-ar fi jucat mai bine.

— N-are nicio logică, zise preceptorul, după ce Rin îi povesti veștile pețitoarei. De ce să te mărite familia Fang? Nu ești tu cea mai bună sursă de muncă gratuită a lor?

— Ba da, dar își închipuie că aș fi mai folositoare în patul inspectorului pentru importuri.

Feyrik păru revoltat.

– Ai tăi sunt niște idioți.

– Deci o s-o faci, zise ea plină de speranță. O să m-ajuti.

Preceptorul oftă.

– Draga mea, dacă familia te-ar fi lăsat să studiezi cu mine când erai mai mică, ne-am fi putut gândi la așa ceva... Le-am zis atunci, i-am spus ei că s-ar putea să ai potențial. Dar în stadiul ăsta vorbești despre ceva imposibil.

– Dar...

Feyrik ridică mâna.

– Peste douăzeci de mii de elevi susțin anual examenul Keju și doar trei mii intră la academii. Dintre aceia, numai o mână sunt din Tikany. Ai concura împotriva unor copii bogați – copii de neguțători, copii de nobili –, care au studiat toată viața pentru asta.

– Dar am învățat și eu cu tine. Cât de greu poate fi?

Preceptorul chicoti.

– Poți să citești. Poți să folosești abacul. Nu asta-i pregătirea necesară ca să treci Keju. Keju testează cunoștințe aprofundate de Istorie, Matematici avansate, Logică și Clasici...

– Cele patru Subiecte Nobile, știi, zise ea nerăbdătoare. Dar eu citesc repede. Știu mai multe caractere decât cei mai mulți adulți din satul ăsta. Sigur mai multe decât familia Fang. Pot să țin pasul cu elevii tăi, dacă mă lași să-ncerc. Nici măcar nu trebuie să iau parte la lecții. N-am nevoie decât de cărți.

– Să citești cărți e una, zise preceptorul, dar să te pregătești pentru Keju este cu totul altceva. Elevii mei pentru Keju își petrec toată viața studiind pentru test: nouă ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Tu lucrezi mai mult de-atât în prăvălie.

– Pot să-nvăț la prăvălie, protestă ea.

– N-ai și îndatoriri acolo?

– Pot să... ăăă... fac mai multe lucruri deodată.

Feyrik o privi o clipă neîncrezător, apoi clătină din cap.

– N-ai avea decât doi ani la dispoziție. Nu se poate.

– Dar n-am nicio altă opțiune, răspunse ea pițigăiat.

În Tikany, o fată nemăritată ca Rin nu valora nici cât un cocoș pederast. Și-ar fi putut duce viața ca servitoare în gospodăria vreunui bogătaș... dacă găsea oamenii potriviți pe care să-i mituiască. Altfel, opțiunile ei erau o combinație între prostituție și cerșit.

Se exprimase teatral, dar nu hiperbolic. Putea să plece din sat, probabil cu suficient opiu furat ca să-și cumpere un bilet în caravană spre altă provincie... dar încotro? N-avea prieteni sau familie; n-avea pe nimeni care să-i sară în ajutor dacă era jefuită sau răpită. N-avea aptitudini remarcabile. Nu ieșise niciodată din Tikany; nu știa absolut nimic despre supraviețuirea în oraș.

Și dacă ar fi prins-o cu atâta opiu la ea... Deținerea de opiu era o infracțiune capitală în imperiu. Ar fi fost târâtă în piața orașului și decapitată public, cea mai recentă victimă în războiul zadarnic al Împărătesei împotriva drogurilor.

N-avea decât varianta asta. Trebuia să-l facă pe preceptorul Feyrik să se răzgândească.

Ridică în mână cartea pe care venise s-o înapoieze.

– ăsta-i Mengzi. *Reflecții asupra artei guvernării*. N-am avut-o decât trei zile, așa-i?

– Da, răspunse el fără să-și verifice registrul.

Rin îi dădu cartea.

– Citește-mi un paragraf. Oricare.

Preceptorul părea tot neîncrezător, dar deschise cartea la mijloc ca să-i facă pe plac.

– Sentimentul de compasiune este principiul...

– Binefacerii, completă ea. Sentimentul de rușine și aversiune este principiul echității. Sentimentul de modestie și serviabilitate este principiul... principiul... ăăă... proprietății. Și sentimentul de aprobare și dezaprobare este principiul cunoașterii.